

Spørgsmaal, om man vil tage Lokomotivbetænkningen til Rettesnor eller ej, naar blot vi kunne komme til at udføre dette Arbejde. Det vil være uforsvarligt vedblivende at lade disse Millioner rulle ud af Landet. Jeg nævnedes et Firma i Aarhus, som vilde have med denne Sag at gøre, og det er sikkert, at det vilde kunne udføre dette Arbejde, naar Staten vilde tage sin Part af de Udgifter, som ganske naturligt ville følge med Paabegyndelse af en saadan ny Industri. Det er ganske naturligt, at ingen Fabrikant med Fortiden i frisk Minde ellers tør paatage sig at begynde paa dette Arbejde. Da man i sin Tid herhjemme var begyndt at bygge Lokomotiver og havde faaet uddannet en Stab Specialister til dette Arbejde, kom der pludselig en Smuds-konkurrence fra Tyskland, og saa tog Staten ikke Hensyn til disse Fabrikanter og tog ikke Hensyn til, at disse Arbejdere bleve brødløse, men den modtog det Tilbud, der kom fra Tyskland, og ødelagde derved den danske Industri, og næste Aar vare alle disse Arbejdere spredte for alle Vinde.

Jeg er heller ikke tilfreds med det Afslag, den højtærede Minister gav angaaende Pensionsloven, thi det er og maa være en Misforstaaelse, naar Ministeren mener, at man ikke kan tale om, hvad Oprykningen i en anden Lønklasse kan medføre. Det var nemlig ikke dette, der var Hovedpunktet i min Tale. Det vigtigste, jeg omtalte, var, at der med Hensyn til de timelønnede Arbejders Lønningsforhold var sket en hel Del Forandringer i Tiden fra 1903, hvad jeg mente maatte tages i Betragtning ved en retfærdig Pensionslov. Ministeren henviste her til Finansministeren, men da denne Lov direkte er knyttet sammen med Statsbaneordningen af 1903, kan jeg ikke se andet, end at det hører hjemme der. Jeg forstaar ej heller den højtærede Ministers Udtalelser med Hensyn til det af mig omtalte ubetydelige Spørgsmaal med Hensyn til Timelønnen. Jeg antager, at Ministerens Svar beror paa, at han ikke har haft tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i dette Forhold. Det, jeg omtalte, var, at der i Odense var truffet en ny Overenskomst mellem Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og en Sammenslutning af Fabrikanter i Jernindustrien, som medførte, at Arbejderne

indenfor den private Industri fik 2 Øres Tillæg til Timelønnen, og jeg gjorde opmærksom paa, at Timelønnen paa Statsbanernes Værksteder i Forvejen var 1 Øre lavere i Timen end Minimallønnen indenfor Smede- og Maskinarbejderforbundet, og at det er den laveste Timeløn, som gives for Haandværkere paa Statsbanernes Værksteder, uanset dette, at flere af disse Fag have fra 10—15 Øre mere i Timen i den private Industri. Det maa sikkert være en Fortalelse fra den højtærede Ministers Side, naar han mente ikke at kunne tage Hensyn til dette, og at Tiderne ikke vare til at følge i den private Industris Fodspor.

Jeg takker den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet for hans Udtalelser angaaende Begravelser. Det fremgaar heraf, at min Opfattelse er fuldstændig i Overensstemmelse med den højtærede Ministers. Der forelaa kun en lille Misforstaaelse fra hans Side, og det var den, at jeg havde ordnet Begravelsen. Det var ikke mig, der havde med Ordningen at gøre, ellers vilde jeg have paatalt det skete overfor Præsten. Han telefonerede til mig om Aftenen og sagde: Ja, selvfølgelig har man Ret til at synge Salmer og tale ved Graven. Men Dagen derpaa, umiddelbart før Begravelsen, kom der et Forbud fra Præsten mod, at de maatte synge deres egne Salmer og tale ved Graven. Det glædede mig, at den højtærede Minister har udtalt sig saa uforbeholdent overfor denne Sag. Det er absolut Myndighedsmisbrug fra disse Præsters Side, naar de have nedlagt Forbud mod at udføre denne Handling.

Den højtærede Minister glemte at give mig Svar paa mit Spørgsmaal om Begravelse om Søndagen. Det er et stort og vigtigt Spørgsmaal for Arbejderne i al Almindelighed, fordi det er forbundet med store Udgifter for dem, naar de skulle spille Arbejdstiden paa Hverdage for at begrave Kammerater. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om Afgørelsen afhænger af, hvorvidt Præsterne have Tid til at udføre Begravelser om Søndagen eller ej. Det er nemlig blevet sagt, at i Aarhus havde Præsterne ikke Tid til at begrave de døde om Søndagen. Præsterne vare optagne om Søndagen i Modsætning til de fleste andre Steder, hvor de have paa den Dag